

Hồi 44

Rượu Mời Của Đông Xưởng

Tòan bộ không gian trong biệt trang của Đông Xưởng đại nhân Lục Cảnh đều thấp hoa đăng sáng ngời. Những đóa hoa đăng treo khắp mọi nơi những tưởng như trong biệt trang Đông Xưởng đang có hội thi hoa đăng. Nhưng khác hẳn với hội hoa đăng náo nhiệt thì ở đây thật thanh vắng. Cái mà người ta phải để mắt đến chính là tấm thảm đỏ trải dài từ ngòi tam quan đến tận những cửa đại sảnh đường như thể chuẩn bị tiếp ai đó.

Khi Thiếu Quân đến tòa biệt trang Đông Xưởng thì có bốn nàng nô nữ vận trang cung tiếp ngay ngoài tam quan.

Chàng nhìn tấm thảm đỏ rồi nói:

- Tại hạ không ngờ Lục đại nhân tiếp Thiếu Quân theo lễ thượng khách. Thiếu Quân áy náy vô cùng.

Bốn ả nô nữ ôm quyền xá Thiếu Quân. Cả bốn người cùng nói:

- Lục đại nhân đang chờ công tử.
- Thiếu Quân không dám làm phiền Lục đại nhân chút nào.

Vừa nói Thiếu Quân vừa đặt chân lên tấm thảm, thả bước chậm rãi tiến về phía tòa đại sảnh đường. Chàng đi đến đâu bốn ả cung nữ rải hoa đến đó. Việc làm của họ khiến Thiếu Quân phải dừng bước. Chàng nhìn bọn cung nữ nói:

- Lục đại nhân phái bốn nàng làm như vậy hả.
- Thưa vâng.

Thiếu Quân khoát tay:

- Bốn vị cô nương không cần rải hoa theo những bước chân của tại hạ. Thiếu Quân không muốn dẫm lên những cánh hoa đẹp xinh xắn này.

Nói rồi Thiếu Quân mỉm cười, lắc vai một cái đó lướt đến tận cửa tòa đại sảnh đường biệt trang. Chàng dừng bước ngay cửa tòa đại sảnh đường nhìn vào trong.

Trong tòa đại sảnh đường Đông Xưởng đại nhân Lục Căn đó chờ sẵn đầu bên kia của bàn đại yến thịnh soạn. Trên bàn đại yến có đủ tất cả những món cao lương mỹ vị có trong cấm thành. Những món ăn hảo hạng chỉ dành cho thiên tử.

Điểm nụ cười mỉm Thiếu Quân bước vào đại sảnh. Lục Căn nhìn chàng. Lão từ từ đứng lên. Lão từ từ nói:

- Bản nhân đang lo đại yến đó được dọn ra mà cao nhân không đến dự.

Thiếu Quân ôm quyền giả lả đáp lễ:

- Nhận được thư mời của Lục đại nhân tiểu sinh nào không dám đến.

Đông Xưởng Lục Căn ngửa mặt cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:

- Khách sáo... Khách sáo... Mời công tử ngồi.

- Đa tạ Lục đại nhân.

Thiếu Quân ngồi chiếc ghế sơn son thiếp vàng đối diện với Đông Xưởng Lục Căn.

Lục Căn ngồi trở lại ghế rồi nói:

- Hàn Thiếu Quân đừng sợ thức ăn và hảo tửu có độc để hại Thiếu Quân đấy.

- Nếu Thiếu Quân sợ thì đã không đến biệt trang của tôn giá.

- Thiếu Quân đến bản nhân rất vui. Dù sao bản nhân cũng có được niềm tin nơi Thiếu Quân.

Nói rồi Lục Căn vỗ tay một tiếng.

Một ả nha hoàn bước ra cầm cây trâm thử độc. Nàng ta lần lượt châm cây trâm thử độc vào tất cả món ăn, và cả vò rượu, rồi đặt vào đĩa vàng bung đến để ngay trước mặt Thiếu Quân cho chàng xem.

Thiếu Quân nhướn mày nói:

- Không cần cô nương phải làm như vậy.

Chàng nhìn lại Lục Căn:

- Thiếu Quân tin tôn giá mà. Bởi một khi Thiếu Quân đến đây thì tôn giá muốn lấy mạng Thiếu Quân có trăm ngàn cách để thực hiện chứ đâu phải chỉ mỗi một phương kế là dùng độc công. Huống chi tôn giá đã dùng thượng lễ tiếp Thiếu Quân thì chắc chắn không dùng hạ sách độc công rồi.

Lục Căn vờ chiếc cầm nhẵn thín chẳng lấy một sợi râu. Lão gạt đầu nói:

- Thiếu Quân nói rất hay... Không hổ danh là hảo tử trên chốn võ lâm giang hồ.

Lão bung chiếc chén bằng vàng ròng trong có đầy rượu đưa đến trước mặt Thiếu Quân:

- Thiếu Quân đã đến bản nhân kính người chén rượu đầu.

Thiếu Quân bung chén rượu, từ tốn nói:

- Đa tạ tôn giá.

Hai người cùng cạn chén.

Đặt chén xuống bàn, Lục Cẩn nhìn Thiếu Quân nói:

- Hai thứ bản nhân gửi đến cho công tử, công tử chọn thứ nào.

Thiếu Quân mỉm cười nói:

- Tôn giá đã gửi đến cho Thiếu Quân một cỗ áo quan và một túi gấm kim lọng, ý của tôn giá là để Thiếu Quân có sự lựa chọn. Phàm chẳng ai cho không ai cái gì, kể cả cái chết. Tiểu sinh nói như thế có đúng không à.

Lục Cẩn gật đầu về cầm nói:

- Rất đúng với bản nhân. Tính của bản nhân là chẳng cho không ai cái gì. Ngay cả cái chết cũng không cho không bất cứ người nào. Điều đó thì Thiếu Quân đã chứng nghiệm rồi.

- Những con người trong huyết trường rất muốn chết nhưng không dễ có được một cái chết.

Lục Cẩn gật đầu:

- Đúng.

- Tôn giá cho tiểu sinh chọn một trong hai thứ mà tôn giá đã gửi đến để đổi lại Sát Tử lệnh Thanh Ma Thần Thủ. Trước khi đến đây tiểu sinh đó nghĩ đến điều đó.

Thiếu Quân ôm quyền:

- Tiểu sinh có thể nhờ tôn giá chọn cho mình được không.

Đông Xương Lục Cẩn ngửa mặt cười khàn khạch. Lão vừa cười vừa nói:

- Thiếu Quân muốn ta chọn.

Thiếu Quân gật đầu.

Lục Cẩn bung chén rượu vừa được ả cung nữ rót đầy. Lão chìa chén đến trước mặt Thiếu Quân:

- Nếu Thiếu Quân để cho bản nhân chọn giùm Thiếu Quân thì bản nhân trước tiên phải kính Thiếu Quân một chén rượu đã.

- Cung kính không bằng tuân lệnh. Tiểu sinh kính lại tôn giá.

Lục Cẩn về cầm gạt đầu:

- Bản nhân mời Thiếu Quân.

Hai người cùng cạn chén. Lục Cẩn đặt chén xuống bàn nhìn Thiếu Quân nói:

- Nếu Thiếu Quân có nhã ý cho bản nhân cái quyền được chọn thay Thiếu Quân thì bản nhân sẽ chọn túi kim lượng.

Lục Cẩn nói rồi nhìn vào mắt Thiếu Quân:

- Bản nhân thay Thiếu Quân chọn được chứ.

Thiếu Quân mỉm cười, vờ gãi đầu lưỡng lự. Thái độ của chàng khiến Đông Xưởng neho mảy.

- Thiếu Quân không đồng ý à.

Lục Cẩn vừa nói câu đó mà hai tay nắm lại.

Thiếu Quân nhìn lão mỉm cười nói:

- Tiểu sinh mạo phạm hỏi tôn giá câu này.

- Cứ hỏi.

- Tiểu sinh có thể xem qua túi kim lượng của tôn giá được không.

Chàng vừa nói dứt câu thì Lục Cẩn phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của lão nghe the thé và chói tai.

Cắt ngang tràng tiểu ngạo Lục Cẩn trang trọng nói:

- Thiếu Quân cũng biết trao đổi lắm chứ. Bản nhân cho Thiếu Quân xem qua túi kim lượng mà bản nhân sẽ trao đổi với Thiếu Quân. Có một điều, bản nhân muốn nói với Thiếu Quân.

Thiếu Quân ôm quyền:

- Tôn giá chỉ giáo.

- Bản nhân muốn sự thành thật.

- Ý của tôn giá cũng muốn xem qua Sát Tử lệnh Thanh Ma Thần Thủ.

Lục Cẩn gật đầu:

- Thiếu Quân chắc không ngại cho bản nhân tận mục sở thị Sát Tử lệnh võ lâm Thanh Ma Thần Thủ chứ.

- Tất nhiên là không ngại rồi!

- Thế thì tốt lắm.

Lục Cẩn vỗ tay.

Một gã đại lực võ sĩ cỡi trần trùng trục, phô vùng thượng đẳng với những khối thịt u rấn chắc. Trên tay là một chiếc búa nặng khổng lồ non trăm cân.

Lục Cẩn nhìn Thiếu Quân nói:

- Y là một võ sĩ mạnh nhất trong Đông Xưởng của bản nhân, có tên là Đại Thần Lực Ngao Đánh. Bản nhân không biết Thanh Ma Thần Thủ của Thiếu Quân có đủ uy lực đỡ được một búa của Ngao Đánh không.

Thiếu Quân mỉm cười nói:

- Nếu Sát Tử lệnh Thanh Ma Thần Thủ không có uy lực quyền năng tối thượng thì Thông Thiên giáo chủ không quan tâm quá mức như vậy đâu.

Lục Cẩn khẽ gật đầu:

- Bản nhân rất muốn thấy uy lực quyền năng tối thượng của Thanh Ma Thần Thủ.

Lão nhìn đại lực võ sĩ Ngao Đánh:

- Ngươi hãy cho Thiếu Quân công tử thấy thần lực của ngươi đi.

Ngao Đánh hồ hởi cúi đầu nói:

- Tuân lệnh đại nhân.

Y vác cây búa khổng lồ với chiếc lưỡi sáng quắc đến trước tảng đá to dựng bên vách đại sảnh. Ngao Đánh đưa búa qua khỏi đầu rồi dồn nội lực chém xả xuống:

Rầm...

Tảng đá khổng lồ bị lưỡi búa của Ngao Đánh chém bể tan thành từng mảnh vụn.

Y chém bể nát khối đá rồi quay lại bên bàn đại yến.

Lục Cẩn nhìn Thiếu Quân:

- Sát Tử lệnh võ lâm Thanh Ma Thần Thủ có uy lực như cây búa của Ngao Đánh không.

- Tiểu sinh không biết nó có uy lực như thế nào... Nhưng phải cho đại nhân thấy mới định được Thanh Ma Thần Thủ và lưỡi búa kia cái nào lợi hại hơn.

Chàng nhìn Ngao Đảnh:

- Các hạ cứ chém tại hạ mới biết Thanh Ma Thần Thủ như thế nào.

Thiếu Quân vừa nói vừa đứng lên, kéo ống tay áo lên cao cho Lục Cẩn thấy hữu thủ với chiếc bao tay Thanh Ma Thần Thủ xanh rờn. Đôi mắt của Lục Cẩn chăm chăm nhìn vào hữu thủ của Thiếu Quân.

Lão nói với Ngao Đảnh:

- Người thử xem.

- Tuân lệnh đại nhân.

Thần lục võ sĩ Ngao Đảnh nhìn lại Thiếu Quân. Y gần giọng nói:

- Công tử có chết cũng đừng trách Ngao Đảnh.

Ầm...

Tiếng ầm trỗi lên những tưởng đầu cả tòa chính sảnh sẽ bị vỡ vụn bởi tiếng sấm dữ dội đó. Âm thanh còn xáo trộn trong thính nhĩ của Lục Cẩn nhưng lão chẳng màng đến điều đó mà đứng phất dậy. Lão chỉ biết lắc đầu khi thấy lưỡi búa khổng lồ bể tan thành từng mảnh vụn rơi tăn tặc khắp đại sảnh. Trên tay thần lục võ sĩ Ngao Đảnh chỉ còn trơ lại mỗi cái cán búa, bản thân y bị đẩy bật về phía vách đại sảnh, ngồi bệt dưới sàn gạch với sắc diện tái nhợt, trông thật khổ sở.

Thiếu Quân nhìn lại Lục Cẩn:

- Theo ý đại nhân thì lưỡi búa của Ngao Đảnh cứng hơn hay đá cứng hơn.

- Thanh Ma Thần Thủ Sát Tử lệnh võ lâm quả là danh bất hư truyền. Thảo nào Thông Thiên giáo chủ không quan tâm đến nó. Nay chúng kiến tận mắt, bản nhân mới tin nó là Sát Tử lệnh Thanh Ma Thần Thủ có một không hai trên thế gian này.

Thiếu Quân ôm quyền nói:

- Tôn giá không còn nghĩ Thiếu Quân ngoa ngôn chứ.

- Thấy tận mắt, bản nhân đâu còn nghĩ Thiếu Quân ngoa ngôn được.

Lão bung chén rượu:

- Bản nhân mời Thiếu Quân.

- Đa tạ tôn giá.

Hai người cùng cạn chén.

Đặt chén rượu trước mặt, Lục Căn nói:

- Đến lượt bản nhân bồi tiếp Thiệu Quân đây.

Thiệu Quân đứng lên:

- Ý của tôn giá là cho Thiệu Quân nhìn thấy túi kim lượng của người định trao cho Thiệu Quân.

Lục Căn gật đầu:

- Thiệu Quân đã cho bản nhân thấy uy lực của Thanh Ma Thân Thủ, tất bản nhân cũng muốn cho Thiệu Quân thấy cái mà bản nhân định trao cho Thiệu Quân chứ.

- Thiệu Quân vô cùng cảm kích tôn giá.

Lục Căn gật đầu:

- Bản nhân mời Thiệu Quân công tử.

Hai người rời đại sảnh đường. Đông Xưởng đại nhân Lục Căn dẫn Thiệu Quân theo một hành lang có những gian biệt phòng đóng cửa im ỉm. Lão đứng trước một gian biệt phòng nhìn lại Thiệu Quân về cầm nói:

- Thiệu Quân đừng quá ngạc nhiên và đừng quá xem trọng bản nhân là người hào phóng đó.

Lục Căn vừa nói vừa mở cửa gian biệt phòng. Y và Thiệu Quân bước vào gian biệt phòng đó. Sắc diện của Thiệu Quân và Lục Căn như thể bị nhuộm một màu vàng do những đồ vật trong gian biệt phòng này hắt ánh sáng vàng lên mặt họ.

Lục Căn mỉm cười nói:

- Tất cả mọi đồ vật trong gian biệt phòng này đều thuộc về Thiệu Quân.

Lục Căn vừa nói vừa bước đến tràng kỷ vén tấm rèm lụa. Trên tràng kỷ là một đồng kim lượng mà bất cứ ai cũng phải sững sờ. Những thỏi kim lượng vàng chóc đập vào mắt chàng.

Lục Căn mỉm cười về cầm nói:

- Bản nhân không biết cơ nghiệp của Hàn gia như thế nào... Nhưng ta nghĩ đến ngay cả Kim Lăng phủ chưa hẳn có số kim lượng như thế này. Tất cả đều thuộc về Thiệu Quân.

Lục Cẩn nhìn Thiếu Quân mỉm cười nói tiếp:

- Ngoài số kim lượng trong biệt phòng này ra, Thiếu Quân còn những thứ khác nữa... Những thứ mà thiên hạ phải thèm thuồng, phải tơ tưởng kể cả trong giấc ngủ của mình.

Thiếu Quân ôm quyền:

- Tiểu sinh không ngờ mình lại sớm phát tài, phát lộc như vậy. Ngoài số kim lượng này ra vẫn bối còn thứ gì nữa à...

Lục Cẩn mỉm cười nói:

- Thiếu Quân vừa ý chứ.
- Tiểu sinh không còn gì để nói nữa.
- Vẫn còn nhiều thứ cho Thiếu Quân.
- Tôn giá bỏ ra bao nhiêu thứ như vậy chỉ để có Thanh Ma Thân Thủ. Sao tôn giá quan trọng thứ báu vật quyền năng giết người đó vậy.
- Bản nhân sẽ thay Thông Thiên giáo chủ hành đạo.

Thiếu Quân gật đầu:

- Bá tính có một người như tôn giá quả là đại hạnh vô cùng.

Nghe Thiếu Quân thốt ra câu này, Đông Xương bật cười thành tiếng.

Lão vừa cười vừa nói:

- Thiếu Quân khéo nói khiến cho người ta phải thích thú vô cùng.

Thiếu Quân ôm quyền:

- Tôn giá quá khen.

Lục Cẩn nhìn chàng:

- Bản nhân còn có một thứ báu vật tặng cho Thiếu Quân, nếu như Thiếu Quân thấy chắc chắn sẽ còn ngạc nhiên vô cùng.

- Tôn giá nói vậy Thiếu Quân tò mò muốn thấy báu vật đó vô cùng.

Lục Cẩn bước ra ngoài hành lang, bước sang gian phòng cuối cùng. Lão không vội mở cửa mà nhìn Thiếu Quân nói:

- Đừng nghĩ bản nhân quá ưu ái Thiếu Quân đó.

Lão nói rồi mỉm cười. Một nụ cười thật nhiều hàm ý khiến cho Thiếu Quân phải tò mò nhủ thầm: “Không biết trong gian biệt phòng này lão gian thần còn để thứ gì đây. Hình như tất cả những thứ trên đời này lão đều có”.

Thiếu Quân nhìn lão già nói:

- Tiểu sinh nghĩ chẳng còn gì đòi hỏi nơi tôn giá.

- Bản nhân có thể đảm bảo cho công tử... Vàng bạc công tử có thể tìm được nhưng thứ ở trong gian biệt phòng này thì chỉ có một, mà công tử chẳng tìm thấy được ở đâu có cả.

Nói dứt câu Lục Cẩn lấy tay đẩy biệt phòng. Mùi hương trầm từ những bức vách phả vào khứu giác Thiếu Quân thứ mùi trầm mà Thiếu Quân phải liên tưởng đến những gian loan phòng dành cho đôi uyên ương trong chốn cung đình.

Ngoài mùi trầm hương ra trong gian biệt phòng chỉ có một chiếc tràng kỷ để ngay chính giữa. Phía trên là một mảnh lụa hồng phủ xuống trông chẳng khác nào một chiếc lều.

Lục Cẩn chỉ Thiếu Quân:

- Đây là món quà bản nhân tặng riêng cho công tử.

Lục Cẩn vừa nói vừa rút sợi dây đặt ngay lối ra vào. Tấm rèm lụa như chiếc lều từ từ cuộn lên. Trên tràng kỷ là một mỹ nhân trong tư thế nửa nằm nửa ngồi. Trang phục nàng vận được may khéo léo bằng thứ lụa Hàn Châu đủ mỏng để Thiếu Quân thấy những đường nét ẩn hiện qua lớp lụa mỏng đó. Nhưng chỉ lớp lụa mỏng thôi cũng chưa tạo ra sức quyến rũ nơi mỹ nữ, mà chính là sự phô trương nửa kín nửa hở buộc kẻ đối diện chiêm ngưỡng phải tò mò khám phá mỹ nhân.

Ở nàng toát ra sắc đẹp mê hồn, thứ sắc đẹp chỉ có trong những giấc mơ liễu trai, vừa tao nhã nhưng lại rất dung tục.

Lục Cẩn nói:

- Nhữ Bân là trang mỹ nữ tài sắc vẹn toàn. Một nữ nhân mà ở chốn kinh thành được mệnh danh là Ngưu Cơ tái thế đó. Bản nhân tặng Nhữ Bân cho Thiếu Quân. Bản nhân nghĩ Thiếu Quân sẽ không từ chối.

Thiếu Quân ôm quyền nói:

- Tiểu sinh quả là có phúc có phần nên mới được tôn giá ưu ái tặng cho mỹ nữ. Tiểu sinh đâu thể từ chối được phúc phần mà tôn giá ban thưởng.

Đông Xưởng Lục Cẩn phá lên cười khanh khách. Lão vừa cười vừa nói:

- Thiếu Quân lại khách sáo với bản nhân rồi. Cứ xem như bản nhân trao tặng cho Thiếu Quân báu vật kèm theo túi gấm kim lọng đó thôi. Những thứ bản nhân trao hẳn là xứng với thứ bản nhân đang cần chứ.

- Tôn giá nói đến Thanh Ma Thần Thủ.
- Không sai.

Thiếu Quân ôm quyền:

- Tiểu sinh mạo phạm xin hỏi tôn giá một câu.
- Cứ hỏi.

- Có được Thanh Ma Sát Tử lệnh, tôn giá có còn ưu ái Thiếu Quân không.

Lục Cẩn bật cười thành tiếng. Lão cắt ngang tràng tiểu ngạo, khoát tay nói:

- Đừng nghi ngờ bản nhân... Sự khổ cực của Thiếu Quân đáng được bản nhân bồi đáp nếu như Thiếu Quân biết nhìn xa trông rộng, tin vào người đứng đối diện với mình.
- Đa tạ tôn giá đó chỉ giáo. Nhất định Thiếu Quân phải tin vào tôn giá đó là sự lựa chọn đúng đắn nhất.

Chàng nói rồi cởi chiếc Thanh Ma Thần Thủ bọc cánh tay phải của mình trịnh trọng dâng bằng hai tay trao cho Lục Cẩn:

- Tôn giá hãy nhận lấy báu vật của võ lâm.

Lục Cẩn thộp ngay lấy chiếc Thanh Ma Thần Thủ ngửa mặt cười. Lão nhìn Thiếu Quân:

- Thiếu Quân... Người rất xứng đáng là người bản nhân trọng thị sau này.

Thiếu Quân ôm quyền xá:

- Đa tạ tôn giá đó có ý nghĩ đến Thiếu Quân. Nhất định Thiếu Quân sẽ không quên tôn giá.

Lục Cẩn cười khẩy rồi đặt tay lên vai chàng:

- Thiếu Quân hãy tận hưởng tất cả những gì mà bản nhân ban tặng cho ngươi.

Nói rồi, Lục Cẩn nhẹ vỗ vào vai Thiếu Quân, ban cho chàng một nụ cười nhiều hàm ý rồi mới quay bước đi thẳng ra cửa.

Lão đóng cửa biệt phòng lại. Trước khi cánh cửa biệt phòng đóng kịch lại thì tràng tiểu ngạo của lão cũng cất lên vang động phá tan sự tĩnh lặng, êm ả của không gian.

Tràng tiểu ngạo của Lục Cận đập vào thính nhĩ Thiếu Quân khiến chàng phải cau mày, lộ vẻ nhẫn nhịn chịu đựng những tiếng cười đầy chất gian tà của họ Lục.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>